

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212216977
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4212216977.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Advocate s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 36 865 141, proti povinnej: U. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., B. XXX/XX A, o vymoženie 1 123,01 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 25. januára 2021 č. k. 8Er/1276/2012-53 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 243b, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 31. 07. 2012 domáhal vykonania exekúcie na vymoženie pohľadávky proti povinnému vo výške 1 123,01 eura s príslušenstvom a trov exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave zo dňa 24. 06. 2011, sp. zn. SR 04783/11. Dňa 27. 08. 2012 doručil súdny exekútor súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú súd uznesením zo dňa 14. 01. 2013 zamietol. Uvedené uznesenie súdu napadol oprávnený odvolaním, ktorému Krajský súd v Nitre vyhovel, uznesenie prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nakoľko oprávnený predložil ako exekučný titul rozhodcovský rozsudok, súd bol oprávnený preskúmať, či strany uzavreli platnú rozhodcovskú zmluvu. Keďže súd touto rozhodcovskou zmluvou nedisponoval, v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Nitre vyjadreným v uznesení sp. zn. 9CoE/9/2014 z 31. 01. 2014 považoval za potrebné vyzvať oprávneného na jej predloženie. Prípisom doručeným dňa 02. 04. 2014 právnickému zástupcovi oprávneného (v súlade s § 49 ods. 1 O.s.p. účinným do 30. 06. 2016) vyzval súd oprávneného, aby súdu predložil rozhodcovskú zmluvu, na základe ktorej konal a rozhodol Stály rozhodcovský súd so sídlom v Bratislave rozhodcovským rozsudkom sp. zn. SR 04783/11 zo dňa 24. 06. 2011. Oprávnený na danú výzvu súdu nereagoval a listinu preukazujúcu právomoc rozhodcovského súdu v danej veci konať nepreukázal. Z listín, ktoré oprávnený doposiaľ v konaní predložil, súd nemal preukázané, že oprávnený a povinný uzavreli platnú rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku, ktorou by bola založená právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodovať v prípade sporov vyplývajúcich z účastníkmi uzavretej zmluvy, teda i v tomto prípade. S ohľadom na uvedené, predložený rozhodcovský rozsudok pre absenciu právomoci Stáleho rozhodcovského súdu v danej veci konať, nebolo možné považovať za spôsobilý exekučný titul. Vydaný rozsudok nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom, pretože nie je spôsobilý byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia. Nakoľko rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, exekúcia je neprípustná, z ktorého dôvodu súd rozhodol

tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade s § 44 ods. 2 EP zamietol.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom právneho zástupcu oprávnený odvolanie, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP a zároveň súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Mal za to, že exekučný súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej preskumávacej činnosti, ktorú mu zveril zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších právnych predpisov (Exekučný poriadok) a v jeho nadväznosti zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Súd v prejednávanej veci okrem už spomínaného ustanovenia § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. na zistený skutkový stav aplikoval aj ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Mal za to, že súd na správne zistený skutkový stav veci nesprávne aplikoval právny predpis. Ustanovenie § 45 ods. 1 a 2 Zákona o rozhodcovskom konaní síce upravuje povinnosť exekučných súdov zastaviť exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok ukladá povinnosť, ktorá odporuje dobrým mravom, ale mal za to, že citované ustanovenie súd nesprávne aplikoval. Exekučný súd v konaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie z predložených podkladov (exekučný titul, žiadosť o udelenie poverenia a návrh na vykonanie exekúcie) posudzuje exekučný titul z formálnej a materiálnej stránky. Formálne preskúvanie exekučného titulu sa obmedzuje na dodržanie všetkých formálnych náležitostí exekučného titulu (v prejednávanej veci rozhodcovský rozsudok) tak ako ich vyžaduje ust. § 34 Zákona o rozhodcovskom konaní. Preskúvaním materiálnej stránky zisťuje exekučný súd, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady exekučného titulu (dovolenosť, možnosť a súlad s dobrými mravmi). Bol však toho názoru, že v rámci preskúvania exekučného titulu po materiálnej stránke, nemôže exekučný súd skúmať samotné rozhodcovské konanie, nakoľko samotné ustanovenie, o ktoré sa opiera súd v napadnutom uznesení, stanovuje podmienku na zastavenie exekúcie tak, že rozhodcovský rozsudok, a nie rozhodcovské konanie, zaväzuje k niečomu nedovolenému. Exekučný súd sa tak v rámci materiálneho prieskumu musí obmedziť len na skúmanie výroku exekučného titulu (odôvodnenie nemôže zaväzovať účastníkov konania). Splnenie podmienok zastavenia exekúcie, t. j. zaväzovať k niečomu objektívne nemožnému, právom nedovolenému alebo k niečomu čo je v rozpore s dobrými mravmi, však musí mať povahu zjavného nedostatku exekučného titulu (keďže nemôže vyplývať z vady konania ako je odôvodnené vyššie). Uvedená požiadavka znamená, že v rámci exekučného konania súd nemôže zaujímať právne stanoviská a úvahy k výroku samotného exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) a musí sa obmedziť len na také dôvody zastavenia exekúcie, ktoré majú povahu skutkovo zjavných dôvodov. Inými slovami povedané, nemôže sa jednať o dôvody právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti poukázal na Nález ÚS SR ÚS 5/2000, uverejnený pod č. 18/2000. V prípade, ak súd na zistený skutkový stav veci aplikoval ustanovenie § 45 ods. 2 spôsobom právneho posúdenia správnosti výroku rozhodcovského súdu, ukrátil tým strany exekučného konania práv, ktoré im priznáva Zákon o rozhodcovskom konaní alebo Občiansky súdny poriadok, a to hlavne právo na prejednanie veci pred príslušným súdom. Strana exekučného konania sa takto môže vyjadriť k zisteniam exekučného súdu až v odvolaní podanom proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Civilné konanie je však konaním dvojinštančným a postupom súdu v napadnutej veci došlo k pozbaveniu účastníka konania jeho základných práv, a to práva na prejednanie veci. Súd v tomto prípade rozhodoval o otázke, ktorá je kvalitatívne náročnejšia ako otázky, ktoré sa riešia v exekučnom konaní bez toho, aby mu na to Exekučný poriadok poskytol legislatívny rámec. Postupom súdu v tejto veci a jeho výkladom ustanovenia § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov (podľa ust. § 40 cit. právneho predpisu) exekučným konaním, čo je v rozpore s obsahom a účelom Zákona o rozhodcovskom konaní. Mal za to, že konajúci súd pri posudzovaní predložených dôkazov nesprávne zistil skutkový stav veci, keďže namietal skutočnosť, že zmluvnými stranami nebola dojednaná žiadna rozhodcovská zmluva/rozhodcovská doložka. K uvedenému poukázal na skutočnosť, že oprávnený s povinnou uzatvoril rozhodcovskú zmluvu podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov formou samostatného právneho úkonu, a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvné strany záväzné. Konajúci súd však tieto skutočnosti dostatočne nezistoval a tak zaťažil konanie vadou nesprávne zisteného skutkového stavu. V zmysle článku 2 tejto zmluvy bola následne daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s. rozhodnúť spor medzi zmluvnými stranami, pričom Stály rozhodcovský súd zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s. postupoval v súlade so zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov ako aj v zmysle svojho rokovacieho

poriadku. Na základe uvedeného poukázal na to, že exekučný titul bol vydaný oprávneným orgánom v konaní vedenom v zmysle už spomínaného osobitného právneho predpisu, a to zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Zmluvné strany sa v zmysle článku 2 odsek 2, druhá veta dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku rozhodcovskej zmluvy, t. j. povinnej nebola odňatá možnosť obrátiť sa v prípade akýchkoľvek sporných otázok spojených so zmluvou o úvere na všeobecný súd. Vo veci námietky konajúceho súdu ohľadom znemožnenia voľby spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred štátnym súdom v súvislosti s ust. § 53 odsek 4 písmeno r) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v zmysle ktorého sa za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, poukázal na odôvodnenie zákonodarcov, v zmysle ktorého bolo cieľom tejto úpravy umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. V danej veci teda konajúci súd konal nad rámec zákonných ustanovení. Na základe vyššie popísaného skutkového stavu veci a jeho právneho posúdenia navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 389 CSP napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 31. júla 2012, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Bratislava, Karlovske rameno, IČO: 35922761, zo dňa 24. júna 2011 sp. zn. SR 04783/11, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 11. júla 2011 a vykonateľnosť dňa 14. júla 2011. Súdny exekútor doručil dňa 27. augusta 2012 súdu prvej inštancie žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prílohami (o. i. zmenka, zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinnou zo dňa 2. septembra 2010, všeobecné podmienky poskytnutia úveru). Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 14. januára 2013 č. k. 8Er/1276/2012-12 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, voči ktorému sa oprávnený odvolal. Prvoinštančný súd opravným uznesením zo dňa 08. novembra 2013 č. k. 8Er/1276/2012-33 opravil záhlavie svojho uznesenia zo dňa 14. januára 2013 č. k. 8Er/1276/2012-12 v rozsahu výšky vymáhanej sumy. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozhodol o podanom odvolaní oprávneného tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 14. januára 2013 č. k. 8Er/1276/2012-12 v spojení s opravným uznesením zo dňa 08. novembra 2013 č. k. 8Er/1276/2012-33 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že nakoľko sa v predmetnej úverovej zmluve ani vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru nenachádzala rozhodcovská doložka, je prvoinštančný súd povinný vyzvať oprávneného na doloženie rozhodcovskej zmluvy a následne posúdiť, či je dojednanie rozhodcovskej zmluvy možné považovať za platné v danom spotrebiteľskom právnom vzťahu a či nie je dôvod pre zamietnutie žiadosti o udelenia poverenia. Súd prvej inštancie dňa 2. apríla 2014 doručil právnomu zástupcovi oprávneného výzvu zo dňa 25. marca 2014, ktorou súd oprávneného vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia predložil v predmetnom exekučnom konaní rozhodcovskú zmluvu, resp. doložku k zmluve o úvere č. VS 409100136 zo dňa 3. septembra 2010, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelenie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

9. Podľa § 243b ods. 1 Exekučného poriadku exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak.

10. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v príslušnom znení súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených oprávneným v odvolaní dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

12. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

13. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam toho oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

14. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

15. Nemožno preto konštatovať, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k "zrušeniu" tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

16. V súvislosti s prieskum rozhodcovskej doložky odvolací súd opakuje, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, má zaoberať tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie. V tomto smere odvolací súd uvádza, že oprávnený predložil ako exekučný titul predmetný rozhodcovský rozsudok, v ktorom je uvedené (ods. 3), že „všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere, vrátane ... budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., ak žalujúca strana podá žalobu na rozhodcovskom súde“. Tiež sa v ňom uvádza (ods. 7), že rozhodcovský súd mal vykonať dokazovanie listinných dôkazných prostriedkov, medzi ktorými mala byť aj rozhodcovská doložka. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že z odôvodnenia predmetného rozhodcovského rozsudku nie je možné identifikovať, a tým pádom ani overifikovať skutkové okolnosti odôvodňujúce existenciu resp. platnosť rozhodcovskej doložky, pretože rozhodcovský súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozsudku obmedzil len na lakonické preskúmanie a opísanie podmienok existencie resp. platnosti rozhodcovskej doložky, od ktorej sa mala odvíjať jeho právomoc vo veci konať a rozhodnúť. V samotnom odôvodnení rozhodcovského rozsudku absentovali také fundamentálne skutočnosti (napr. dátum uzavretia rozhodcovskej doložky, forma rozhodcovskej doložky a pod.), ktoré by poskytovali nesporný záver o existencii, resp. platnosti tejto rozhodcovskej doložky. V aspekte oprávnenia a zároveň povinnosti exekučného súdu (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), potom prvoinštančný súd oprávnene, vyplývajú z lakonického odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, pristúpil k preskúmvaniu rozhodcovskej doložky, v zmysle čoho bol oprávnený vyzvať oprávneného na predloženie rozhodcovskej zmluvy resp. doložky, aby tak prvoinštančný súd mohol riadne splniť povinnosť vyplývajúcu preň z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v príslušnom znení.

17. V súlade s vysloveným právnym názorom Krajského súdu v Nitre, súd prvej inštancie dňa 2. apríla 2014 doručil právnomu zástupcovi oprávneného výzvu zo dňa 25. marca 2014, ktorou súd oprávneného vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia predložil v predmetnom exekučnom konaní rozhodcovskú zmluvu, resp. doložku k zmluve o úvere č. VS 409100136 zo dňa 3. septembra 2010, na základe ktorej mal rozhodcovský súd založiť svoju právomoc, pričom oprávnený si túto svoju povinnosť do dnešného dňa nesplnil. Vo vzťahu k uloženej povinnosti zo strany súdu, bolo na ťarchu oprávneného, aby v súdom stanovenom časovom rámci preukázal dôkazný prostriedok (rozhodcovskú zmluvu), ktorý by pre prvoinštančný súd poskytol v aspekte skúmania právomoci rozhodcovského súdu dostatočný (kvantitatívny a kvalitatívny) prieskumný rámec, a to z hľadiska zisťovania (ne)zákonnosti (nulity) predmetného exekučného titulu. Omisívne správanie sa oprávneného priamo zapríčinilo stav, ktorý znemožnil prvoinštančnému súdu výkon jeho prieskumnej právomoci (§ 44

ods. 2 Exekučného poriadku), čoho legitímnym i legálnym vyjadrením zodpovednostného vzťahu bolo zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak, ako rozhodol napadnutým uznesením súd prvej inštancie, vychádzajúc subsidiárne z interpretačného pravidla (§ 54 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka), v zmysle ktorého sa v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv a v pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky uplatní výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ak teda mal súd prvej inštancie pochybnosť o platnosti rozhodcovskej zmluvy resp. doložky a oprávnený svojím omisívnym správaním znemožnil prvoinštančnému súdu v tomto smere výkon prieskumnej právomoci (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), bolo potrebné prezumovať záver o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy t. j. výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. K tomu odvolací súd dodáva, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v tomto smere nezakladá prekážku „res iudicata“, a teda oprávnený môže podať nový návrh na vykonanie exekúcie.

18. V závere odvolací súd konštatuje, že s ďalšími námietkami resp. argumentmi oprávneného uvedené v odvolaní sa nezaoberal, nakoľko pre rozhodnutie v intenciách zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces sa jedná o argumenty, ktoré „in concreto“ nemajú pre spravodlivé rozhodnutie v predmetnej veci rozhodujúci význam. (Mutatis mutandis rozhodnutia Ústavného súdu; I. ÚS 110/07, IV. ÚS 296/09, III. ÚS 30/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 358/09, III. ÚS 314/2018).

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).